

REISVERSLAG 2014 FEBRUARI. 03 VER VAN DE ASFALTWEG

Na een rit van ruim 750 kilometer komen we nat bezweet aan in de dorpen-groep waar het project 'maaltijd voor maaltijd' is gestart. De laatste 80 kilometer rijden we in een zandstorm, die het zicht bijna onmogelijk maakt.

Niet alleen door het opgewaaide zand maar vooral door de pijnlijke zandogen. We sluiëren ons als vrouwen in een boerka en nog een stukje strenger. De mannen dragen een kale (grote lap van zes meter met een breedte van 90 cm.), waardoor hun hoofd hermetisch is gesloten voor het zand. Over de kale dragen ze soms nog een grote zonnebril. Bij de politieposten worden de grote lappen opengeschoven om herkenning te bevorderen. Wie niet wil, om welke reden dan ook,

kan aan de kant in de zon wachten tot hij/zij van gedachten veranderd is. Voortdurend raken we de weg - er is geen weg alleen maar zand - kwijt. Om ons de weg te wijzen nemen we een paar mannen mee die onze richting uit moeten. Zelfs met hen zijn we een half uur later totaal de weg kwijt en belanden we in een rulle zandduin. Ons 4 wiel-drive block ligt achter in de auto. De mannen werpen er een blik op, 'Mooi block' is de reactie en ze halen het tevoorschijn. 'Heb je ook een boite?' is de vraag aan ons. We maken de motorkap open en tonen hem de onbruikbare boite.

Beiden schudden hun hoofd. 'We willen het er zo voor je inzetten, maar hier?' Ze maken een weids gebaar naar de grote stille vlakke in de zandstorm, en besluiten dan te graven.

Uren later rijden we het dorp binnen. Iedereen wordt opgetrommeld, de dove kinderen,

vrouwen, mannen en alle belangrijke andere personen met de burgemeester voorop. We praten en gebaren, en als men merkt dat ik dingen niet begrijp wordt het door velen gecorrigeerd, wat een waar handgemeen wordt. Tot ik probeer te vertellen dat het probleem bij mij ligt: 'Mijn gebaren,' zo maak ik duidelijk, 'zijn niet goed genoeg.' Dat geeft weer een heftige reactie, 'Kan niet waar zijn!!' Ik weet immers alles van doof zijn??'

Demba maakt een eind aan het 'handgevecht' door te gaan wandelen door het dorp naar de waterput het kippenhok, zonder een kip, want die scharrelen los op de erven, en gaan alleen in de avond op stok in hun hok.

Een groepje dove jongens vertelt mij dat het 'legkippen' zijn. 'Je mag ze niet eten,' hij kijkt mij spijtig aan, 'ook de vossen niet, daarom moeten ze in de nacht in het hok.' Ik knik begrijpend.

Het landbouwproject staat er goed bij. Er is voldoende water en de vrouwen tonen met plezier en trots de rijpe groenten!

Ik maak een rondje langs de erven waar iedereen druk bezig is met het klaarmaken van de maaltijd, sorghum met groenten uit de tuin en een bonensaus voor de eiwitten. Een groepje vrouwen en meisjes werkt samen aan een maaltijd voor de dove kinderen van de school.

Onvoorstelbaar, zo ver van de bewoonde wereld een groep dorpen midden in het zand en stof. Je vindt hier een gemeenschap waar ruim 30% van de mensen doof is. Waar tot vorig jaar te weinig water en van slechte kwaliteit was en waar onvoldoende voedsel was, ook voor de school met twee klassen voor dove kinderen. Dit is nu een enthousiaste stralende samenleving die een betere toekomst heeft.

Een zanderige en stoffige, maar enthousiaste groet uit Afrika,
Woodi Wiljo Oosterom.

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org